Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

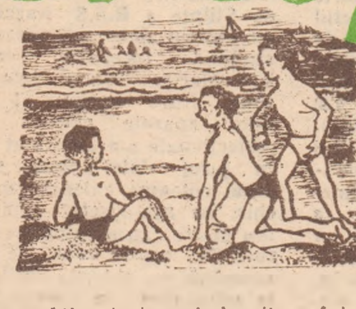
ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 74 (530) ☆ miercuri 12 septembrie 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

Prima intilnire cu clasa care de-acum îi va fi atît de dragă școlăriței dintr-a-ntîia.

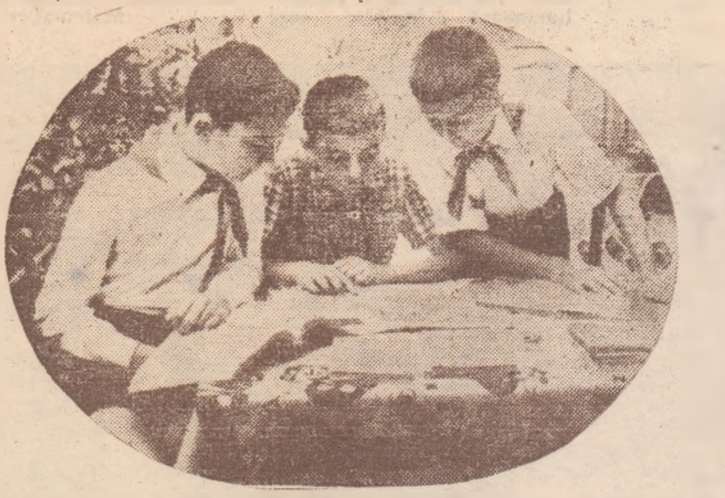
Trei prieteni

Atîrnat de grinda din fața magaziei, felinarul lui Costel se bălăngăne, vrînd parcă să intimideze pe noii sosiți. Dar tigva goală de pepene, tăiată în chip de mască nu poate speria pe cei slabi de înger decît noaptea cînd lumina tainică dinăuntru îi împrumută un aer fantastic.

Felinarul acesta l-a lucrat Mihai, fratele lui Costel, într-o dimineață cînd între cei doi nu intervenise încă nici o ceartă.

Acum, Mihai nu dă nici o atenție, nici lui Costel și nici felinarului. Stă sub bolta de verdeață din curtea casei la

o masă pe care și-a înșirat toate cărțile noi de școală. A cumpărat coli de hîrtie albastră ca să-și îmbrace cărțile. Așezați în jurul mesei, Adrian și Aurel răsfoiesc manualele. Ultimele săptămîni de vacanță le-au petrecut împreună. Au repetat toți trei materia de anul trecut, dar mai ales s-au întîlnit pe plajă. Doar e păcat să nu profiți de ultimele zile de vacanță!

„Arheologi"

După cîteva curse voinicești de înot întreprinse în mare, dincolo de geamandură, ne-am așezat toți pe plajă, obosiți de lupta cu valurile.

— Aurel, strigă deodată un băiat, vii în apă?

— Nu vin „arheologule", Tu nu vezi că abia am ieșit? i-a răspuns scurt Aurel.

— De ce i-ai zis „arheologule"? l-am întrebat imediat pe Aurel. Te pomenești că e cel mai bun din clasa voastră la istorie...

— Ași, de unde... Asta e numai unul, dar mai avem încă șase în clasă, tot atît de „arheologi" ca și el.

Fără să-l mai rog, Aurel îmi povesti...

„Cîțiva dintre băieții din clasa noastră cam obișnuiau să tragă chiulul la învățătură. Ba încercau să ne păcălească și pe noi.

Să vezi, odată, era cam pe la sfîrșitul anului, îl vedem noi pe Eugen Smodici venind la școală cu o frînghie groasă.

— Ce faci Eugen cu ea? — l-am întrebat.

— Plecăm în expediție, mi-a răspuns el făcînd pe misteriosul.

— Ce expediție, mă? l-am întrebat curios.

— Ei lasă, o să afli tu cînd ai să vezi rezultatele. Ne strînsesem toți în jurul lui. Dar el nu scotea o vorbă.

Pe la mijlocul dimineții am observat că Eugen o ștersese din clasă și că mai dispăruseră cu el, Dorel, Valentin, Popa Gheorghe, Silvestru, Pascu și Nițulescu Alexandru...

N-am avut răbdare pînă a doua zi și ne-am dus în după amiaza aceea la Eugen acasă. Era cu ochii roșii, plînsese. Am aflat că îl certase rău mama lui Stricase frînghia acea mare cu care venise la școală. După cîteva minute uită însă de ceartă și începu să ne povestească despre expediția pe care o întreprinsese cu ceilalți băieți într-o galerie de pe faleză. Ne-a povestit că descoperiseră tot felul de lucruri interesante și ca dovadă ne arătă gîtul unui urcior și toartele lui

(continuare în pag. II-a)

ULTIMA EXCURSIE?

Nu de mult, noi am plecat într-o excursie la movila lui Burcel. Cîte legende nu s-au născut în jurul acestei movile! Intr-una din ele, cea pe care am aflat-o chiar la movilă, se spune că Burcel ar fi fost unul dintre cei mai viteji oșteni de-ai lui Ștefan cel Mare. Intr-una din lupte, viteazul și-a pierdut un braț. Drept răsplată pentru faptele sale de arme, domnul moldovean i-a dat în stăpînire movila.

Cum însă de aici, de pe movilă, se vede pînă hăt departe, Burcel a primit și o însărcinare de mare răspundere: să vegheze și să dea de veste ori de cîte ori oștile semilunei ar amenința pămîntul Moldovei.

...Stăteam la umbră și ascultam legenda aceasta. Ce plăcut e să stai așa culcat și să asculți isprăvi petrecute în alte vremuri! Și cîte locuri nu sînt în jurul satului nostru care amintesc de asemenea isprăvi!

Ascultam, și ne părea rău că s-a sfîrșit vara. Mai aveam încă atîtea locuri de vizitat! Dar începe școala și, adio excursii!

— De ce, adio? — ne-a întrebat tovarășul instructor. Ce, în timpul școlii nu mai putem face excursii?

Și acolo, am stabilit că excursia de la movila lui Burcel e ultima din vacanță, dar nu și ultima din acest an.

Niculina TOPOR
satul Șerbotești-comuna Codăești raionul Vaslui

De-a școala

Mărgele

N-a mai fost atîta gălăgie în gospodăria mică a Sandei, din ziua cînd Titi, peștișorul pestriț și bulbucat, a sărit din borcan pentru a face o recunoaștere terestră și a încăput în ghearele pisicii...

Sanda are o lume felurită de acareturi — toate în miniatură — adunată în fundul curții, sub bolta de viță. Ii aud glasul peltic și dulce, cum afurisește pe cineva. Sînt intrigat. Cine o fi necăjit-o așa? Mă apropii hoțește și privesc prin frunziș, cu jumătate de ochi. Tabloul e dintr-un început curios, dar devine îndată familiar, după ce, ca printr-o sită subțire, mi s-au cernut în gînd niște amintiri vechi, ale copilăriei... Sanda se joacă de-a școala. O alcătuire primitivă, din scăunele și lădițe goale, închipuie clasa și băncile. In bănci s-a rînduit, cuminte și gravă, școlărimea; păpuși. Un singur elev îi face zile amare Sandei: jucăușul de cățel, Benoni, care ca o vietate nejudecată ce e, nu vrea să știe de disciplină. Fuge mereu de la locul lui. Sanda, roșie ca un măr, îl mustră.

Lătrături furioase. M-a simțit Benoni... Adio spectacol! De teama unui pantalon sfîșiat, ies la iveală. Spre bucuria Sandei, care, împungînd cu degetul în aer, mă țintuiește pe-o lădiță de zahăr.:

— Și dumitale, domnule Chiulici, să-ți fie rușine! Poftim la loc.

M-așez, ce să fac. Lădița trozneșțe îngrijorător Intre colegele mele de pînză și celuloid, mă simt rușinat ca un repetent și mi-acopăr mustățile cu palma. Sanda, cu ton didactic, începe lecția:

— Așa... azi avem despre... despre elefanți. (Precis că ieri a fost la menajerie!) Ia să spună elevul Chiulici ce știe despre elefanți.

Hait, am sfeclit-o...

— Păi, să vedeți, elefantul e așa... e mare...

Imi vine o idee salvatoare. Sanda are în mînă o vărguță. Mă ridic în picioare:

— Bine, tovarășă profesoară, dumneata vrei să faci educația elevilor cu nuiaua? Ce metodă e asta?

S-a fîsticit. Ascunde vărguța la spate și o leapădă binișor. E gata să plîngă. Cum s-o împăcăm?

— Știi ce, drăguță, haidem la o școală de-adevărat. La școala unde o să-nveți tu. Tot am treabă pe-acolo. Vrei?

Intr-o clipă, păpușile și-au pierdut strălucirea, iar Benoni zadarnic se mai gudură. Stăpîna lui e toată numai curiozitate și nerăbdare. M-a luat de mînă și m-a tîrît ca o vijelie în stradă. De-abia îmi potrivesc pasul după ea. Uite și școala. A trecut Sanda de atîtea ori pe lîngă ea. Dar acum ghicesc că i se pare cît un palat din basme. Inăuntru, pe coridor, pășește în vîrful picioarelor. Lasă, Sănducule, să vezi tu ce larmă o să fie aici peste cîteva zile. Am găsit și clasa ei. Viitoarea ei clasă. A-ntîia. Apăs clanța. Ochii Sandei s-au deschis largi, să cuprindă tot. Și băncile lustruite ca oglinda, și mușcatele din fereastră, și planșele colorate de pe pereți.

Mi-aduc aminte că acum trei ani a fost mare tărăboi în toată casa. Dispăruse Sanda. Au găsit-o după vreun ceas. Avea la ea o sacoșă în care înghesuise de-a valma un tratat de astronomie, o carte de telefon, și-un volum de poezii. Se ducea „la școală"...

Uite, pistruiato, ți-ai văzut visul cu ochii. O să mergi la școală peste cîteva zile. E drept, tășcuța o să-ți fie ceva mai modestă. Un abecedar, acolo. Dar ce nebănuită lume îți va deschide abecedarul acesta...

Vasile MĂNUCEANU

IZVORUL

Tu-i ești oglindă cerului,
Viață — celui însetat.
Zîmbet de-argint — pămîntului,
Cîmpiei — prieten devotat.

Radu URSULESCU
com Gîldău raionul Fetești

Sfîrșit de vacanță

In vacanța cea de vară,
Eu și alții am fost la țară
Și am petrecut frumos,
Cum am să vă scriu mai jos:
Prin pădure ne-am plimbat,
Fragi și mure am adunat,
Mere, pere am mîncat,
Și-n pîraie ne-am scăldat.
Ne-am întors acum voioși,
Sprinteni, rumeni, sănătoși —
Tot mai bine să-nvățăm
Note mari să căpătăm!

Elisabeta ANGHELESCU
cl. a V-a
București

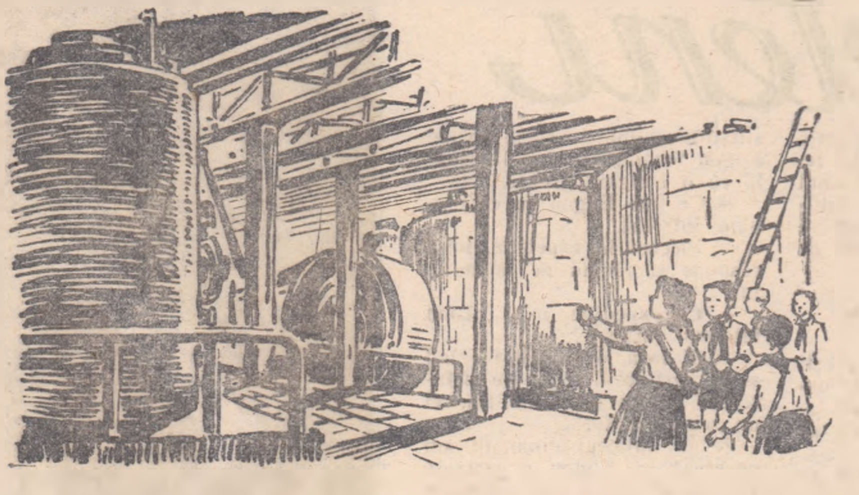
Stăpînii uriaşilor de fier

La poarta termocentralei din orasul Comănesti, s-a prezentat într-una din zilele lui august un grup de pionieri. Rucsacurile pe care le purtau în spate, aparatele de fotografiat si pioletele dădeau de înteles că acesti interesanti vizitatori trebuie să fi venit aici de departe, cine stie din ce colt al tării. Intr-adevăr asa era. Pionierii făceau parte din marea expeditie pionierească organizată de Palatul Pionierilor din Bucuresti, pe valea Bistritei. Ei erau „tehnicienii“ cei vestiţi în întreaga expediţie pentru cîte fotografii făcuseră pînă acum, dar mai ales pentru munca lor ca „operatori de film“. La termocentrală veniseră însă cu alt scop. Doreau să vadă cu ochii lor cum se produce energia electrică despre care au învăţat în cercul lor, încă din anii trecuţi. Ii întîmpină tovarăşul Mihai Ioan, un inginer tînăr si foarte primitor:

— Sînteti „tehnicieni ?“

— Da, răspunseră copiii, sîntem „tehnicieni“. Si apăsară toti pe ultimul cuvînt de parcă s-ar fi înteles mai dinainte.

Insotiti de inginer, pionierii au vizitat mai întîi laboratorul de curăţire chimică a apei. O fată tînără, Cîrnu Irina, absolventă a Şcolii tehnice de chimie, le-a explicat cum functionează cazanele si fazele prin care trece apa pînă se transformă în vapori. Apoi copiii au intrat într-o clădire imensă, în care, de la un capăt la altul, au făcut o adevărată călătorie în tehnica modernă. Aparate din cele mai interesante, schele de masini fantastice de cîte 25 de metri înăltime, totul într-o continuă miscare, dădeau impresia unei lumi vii, populate cu uriasi de fier. Micii „tehnicieni“ s-au oprit în fata unui aparat curios. De departe semăna cu un om de teapa lui „Ochilă“ si misca tot timpul două brate negre, cu ajutorul cărora măsura presiunea gazelor. Cînd si cînd o roată mare, cocotată în spinare-i, se învîrtea mărind sau slăbind presiunea, asa cum cerea „Ochilă“. Era „organul principal al sistemului de reglaj“. Inginerul îl numea „tatăl cazanelor“, fiindcă — spunea el — de „atenția si priceperea“ acestui aparat depinde buna functionare a întregii uzine. Miscările bratelor erau neregulate si copiilor li se părea că acum, acum „grijuliul tată“ ori se va opri ostenit, ori o va porni în goană prin săli

Pe măsură ce înaintau, „tehnicienii“ erau din ce în ce mai miraţi. Fiecare masină din uzină depindea în miscarea ei de alta, asa încît o rotiţă mică cît ceasornicul, pitită undeva, se putea făli în toată voia alături de adevărati giganti, negri si fiorosi.

La capătul călătoriei, în sala de comandă — „Creierul uzinei“, cum obisnuia să-i spună inginerul — în mintea copiilor s-a născut deodată o întrebare: „Dar oamenii, unde sînt?“ Işi amintiră că în tot acest vuiet nu întîlniseră decît pe mos Tranole, împreună cu doi fochişti, jos, în sala turbinelor. „Oamenii? Priviţi-i“, le răspunse inginerul, deschizînd usa camerei de comandă, singura în care era liniște ce părea oarecum ciudată în această împărăţie a zumzetelor. Şi în fata micilor „tehnicieni“ se prezentară trei tineri utemisti: Stan Dumitru, maistru de tablou, în vîrstă de 21 de ani; Pătru Nicolaie, tehnician (adevărat) şi inginerul Cionea, absolvent al Institutului energetic din Ivanovo, unul din tinerii autori ai automatizării termocentralei.

Toţi trei erau în această după amiază „ingineri de serviciu“. De aici, din această cameră, cu ajutorul unor aparate complexe, zvelte si curate, ei conduceau şi supravegheau toţi acesti lucrători de fier, uriaşi şi plini de forţă, dar supuşi şi asculători la ordinele lor.

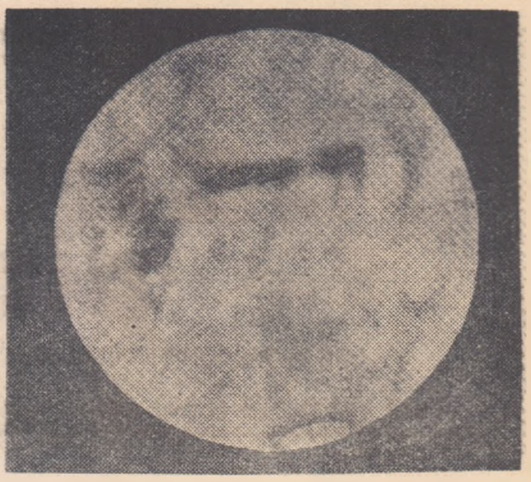
Termocentrala din Comănesti a intrat în functiune la 10 iulie 1954.

Membrii expediţiei vizitau aşadar o uzină tînără, condusă de oameni tineri.

Şi fiecare dintre micii „tehnicieni“ nu se gîndea în aceste clipe decît la anii cînd si ei, asemeni acestor utemişti îndrăzneţi, vor fi undeva, într-o uzină a patriei, stăpînii uriaşilor de fier.

V. BARAN

NOUTĂŢI din MARTE

Săptămînile acestea, seară de seară, mii de telescoape astronomice urmăresc cu o deosebită atenţie tot ceea ce se „petrece“ pe planeta Marte. După o perioadă de 17 ani, planeta Marte a ajuns din nou la punctul său cel mai apropiat de pămînt, la o distanţă de 57 milioane de kilometri. (Marte se depărtează pînă la 400 milioane km. de pămînt). Această apropiere a lui Marte de pămînt, constituie prilejul cel mai nimerit pentru astronomi ca să-şi continue cercetările lor cu privire la unele întrebări pe care şi le-au pus încă de mult. Există oare viaţă pe Marte? — s-au întrebat ei. Cercetările făcute în trecut au adus date în legătură cu existenţa în Marte a apei, şi a aerului, care are o compoziţie asemănătoare cu cea de pe pămînt numai că e mai rar şi are mai puţin oxigen. Deci, condiţii de viaţă există.

Anul acesta, Marte se află întors cu emisfera sa sudică spre pămînt. Din numeroasele clişee obţinute pînă acum s-a constatat că la sfîrşitul lunii august, calota de zăpadă de la polul sud s-a topit şi o regiune luminoasă a înaintat spre ecuator. E semn că în partea aceea a planetei Marte a venit vara.

Dar sînt şi alte noutăţi din Marte. Colaboratorii ştiinţifici ai sectorului de astrobotanică al Academiei de Ştiinţe a R.S.S. Kazahe, au obţinut date interesante studiind începutul verii în Marte. Cu ajutorul unor filtre optice şi a unor aparate extrem de perfecţionate s-a constatat că în jurul calotei polare domină culoarea cafeniu deschis, iar aşa zisele „mări“ din Marte au o culoare verzuie. Ori aceste culori se aseamănă cu culorile întîlnite primăvara în vegetaţia de pe pămînt. De aici putem trage concluzia că în Marte există forme superioare de vegetaţie Pînă acum se credea că în Marte sînt numai plante inferioare (licheni, muşchi, etc.).

Cercetările continuă. Mai tîrziu, toate datele culese de observatoarele astronomice vor fi studiate mai pe îndelete. Şi cine ştie ce noutăţi interesante vom mai afla!

Cornelia CRISTESCU
candidată în Ştiinţe Fizico-Matematice

Salutări prieteneşti

In fotografia alăturată îl vedeţi pe pionierul german Helmut Wendt, cu care aţi făcut cunoştinţă într-unul din numerele ziarului nostru din luna iulie. Zilele trecute am primit de la el această fotografie, împreună cu o scrisoare

Printre voi, dragi cititori, se află desigur si cei 93 de pionieri care i-au scris lui Helmut în Germania. Pentru voi si pentru ceilalti cititori

ai gazetei noastre, Helmut are o veste bună: în curînd va intra în Uniunea Tineretului Liber German. In acest an scolar, Helmut va fi elev în primul an al şcolii de impiegati de cale ferată.

Tuturor celor care i-aţi scris el vă trimite salutări călduroase si vă urează succese în noul an şcolar!

Desen trimis pentru Concursul „Frumoasă şi bogată esti patria mea“ al Revistei Luminiţa.

Adrică VOCHIN
grădiniţă
Comuna Topoloveni regiunea Piteşti.

Trei prieteni

(continuare din pagina 1)

şi ne mai spuse că tot acolo erau şi nişte arme tare vechi.

Mi se părea grozavă descoperirea lor şi m-am pregătit după cîteva zile să fac şi eu o expediţie acolo. Mi-am luat o lanternă şi m-am dus singur. Adrian şi Mihai aveau alte treburi în ziua aceea şi eu nu mai voiam să amîn cercetarea. Eram curios.

Cînd am ajuns la gura galeriei mi s-a cam făcut frică. Era întuneric şi venea o răcoare ca din pivniţă. Am aprins lanterna, am răsucit-o în toate direcţiile şi am văzut că n-am de ce să mă tem. Inaintam încet... Am mers pînă într-un loc de unde nu se mai putea înainta. Tot ce spusese Eugen fusese minciună In galerie n-am găsit nimic deosebit“

De la întîmplarea aceasta le spunem noi acestor băieţi „arheologi“.

Numai o oră

— Haideţi să intrăm acum în apă, că eu nu mai pot sta mult. I-am promis mamei că stau numai un ceas, ne spune Adrian.

— Bine, mergem.

Ne-am repezit toţi odată în mare. Ne-am jucat cu un colac, am înotat şi din nou la soare.

Am plecat împreună cu Adrian Mama lui ne întîmpină de la poartă

— De ce ai venit atît de repede? Puteai să mai stai... Acum, haide, şi dacă termini repede te mai întorci la plajă

In casă totul era pregătit. Ligheanul, apa caldă, peria Intr-o clipă Adrian, s-a apucat să frece podelele Nu era o treabă uşoară. Dar el o făcea cu pricepere Sigur, nu era pentru prima oară Lucrul acesta mi l-a confirmat dealtfel şi mama lui, care mi-a explicat că nu poate sta aplecată din cauza unei operaţii. Şi Adrian o ajuta la treburile mai grele ale gospodăriei.

Pe o măsuţă, am găsit cărţi de şcoală din anul trecut şi-un caiet deschis. Adrian repetase la matematică unele capitole.

Mihai şi Costel

Cînd am ieşit din casă de la Adrian, i-am văzut pe cei doi fraţi, Mihai şi Costel, traversînd strada în fugă

— De ce vă zoriţi aşa, băieţi? I-am întrebat.

— Păi ne e o foame...

Am intrat odată cu ei în curte. Intr-un colţ, la umbră, era pusă masa Ciorba fumega în farfurii, iar din bucătărie venea un miros îmbietor. Cît ai clipi din ochi farfuriile de ciorbă au rămas goale.

Zîmbitoare, ştiind că avea să facă o mare bucurie nepoţilor, bunica aduse felul doi: o tavă plină de găluşte cu prune. Incepu să-n-partă

— Dar lui Mihai de ce i-ai pus patru găluşte şi mie doar trei? — se văită Costel.

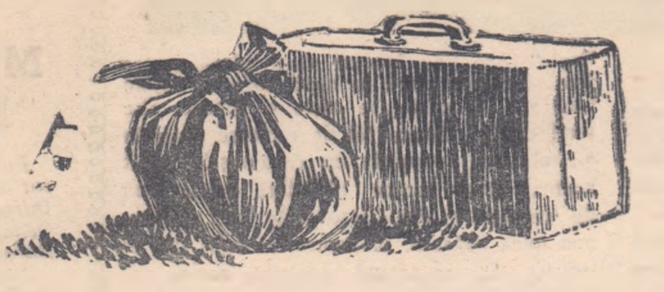
Cearta fu cît pe-aici să-i facă pe băieţi să uite de găluşte

După masă, Costel s-a culcat iar Mihai a început să citească. Mai tîrziu şi-a adunat din nou pe masă cărţile noi de şcoală şi-a început să le dichisească In acelaş timp îşi dădu drumul şi la glas. Muzica, pe lîngă istorie, e marea lui pasiune. Dealtfel, Mihai vrea să urmeze o şcoală medie de muzică. Desigur, perseverent cum este la învăţătură, va izbuti să-şi realizeze visul

...In aceeaşi după amiază mi-am luat rămas bun de la cei trei prieteni. Raidul meu pe la copii pe acasă se terminase

Mia IONESCU

Sprijin la bătrînețe

Am cunoscut-o pe Maria Stoica la poarta școlii serale din Pitești. Ședea pe o lădiță de lemn, lîngă care se afla un balot și o boccea de merinde. Intrînd în vorbă cu ea, am aflat că-și înscrisese cu cîteva zile în urmă fiica mai mică la școala serală, în clasa a VIII-a.

De ce tocmai la școala serală? am întrebat-o eu.

Femeia n-a ocolit să-mi spună adevărul. Astfel am putut afla cîteva întîmplări care au întunecat inima ei de mamă

Maria Stoica e femeie simplă și cinstită. Iși îngrijește mica gospodărie cu hărnicie și pricepere. Are trei fete Maria Stoica. Una este muncitoare la o fabrică de textile din București. Bărbatul Mariei Stoica lucrează la poșta din sat. E om cu puțină carte. Copil fiind, a dorit și el să învețe, dar sărăcia i-a pus bețe în roate Cînd fetele au terminat școala elementară din Coșești, s-a sfătuit cu femeia lui să le dea mai departe la carte. Așa au ajuns Sofia și Floarea la Școala pedagogică din Pitești. Sofia era printre cele dintîi la sport. La carte era în coada clasei. Nici Floarea nu se prea avea bine cu învățătura. Ținere de minte aveau amîndouă fetele. Dar erau cam leneșe, tot amînau de azi pe mîine învățatul și se trezeau în preajma examenelor că nu știau nimic. Fetele scriau acasă: „dragi părinți, trimeteți-ne bani, ne trebuie manuale, caiete..."

Părinții, bineînțeles, le trimeteau banii. Deh, fetele aveau nevoie, nu puteau să nu le trimeată. Cu cîtă mîndrie umbla Maria Stoica pe uliță cînd i se întorceau fetele de la școală, în vacanță! Atunci avea grijă să le pregătească mici daruri le gătea tot ce le era pe plac.

— Prea umbli după ele spunea cîteodată în glumă omul ei.

— Da' las' să umblu omule, că doar ele ne-or fi sprijin la bătrînețe.

Dar fetele n-au răsplătit cum se cuvine întîile așteptări ale părinților, au răsplătit dragostea lor cu lene și cu rușine; Sofia Stoica s-a întors acasă repetentă, iar Floarea corigentă la fizică și algebră.

— Uite pentru cine am străbătut eu de atîtea ori căile spre oraș, se plîngea Maria Stoica. Tatăl fetelor umblă de atunci întunecat la față și fetele simt că e mai bine să se ferească din calea lui. Bunica le-a adăpostit în odaia ei întreaga vară, cu toate că nici ea nu era de partea lor.

Maria Stoica într-ascuns a tocmit o meditatoare pentru Floarea. Dar Floarea n-a pus prea multă inimă atunci cînd a învățat și la examen s-a văzut că nu merită să treacă clasa.

Și de astă dată s-a dovedit că o mamă are o răbdare nemărginită. Mama celor două fete nu s-a descumpănit. „Să mai încerc odată" și-a zis ea. Și din nou a străbătut calea către Pitești, ca să-și înscrie fata cea mică la o școală serală. Așa o să aibă mai mult timp de învățat. O să învețe ziua întreagă și spre seară o să se ducă la școală pregătită.

Sofia o să-și găsească undeva serviciu și, dacă o vrea, să și învețe în același timp, o să-și dea examenele.

— Acuma Floarea e la cursuri și o aștept să se întoarcă l-am găsit o gazdă în oraș, cînd o să vină, mergem într-acolo. Mai fac o încercare, ce să fac?

In acest „ce să fac?" s-a concentrat toată durerea ei de mamă, erau în aceste cuvinte o nădejde și în același timp și o îndoială. Ochii mamei erau împăienjeniți de lacrimi...

Am mai rămas cîtva timp cu Maria Stoica, poate pentru că nu voiam s-o las singură, poate și pentru că voiam s-o văd pe Floarea. Așa am cunoscut-o pe cea mai mică dintre fetele Mariei Stoica. E o fată înăltuță, slăbuță, chiar frumușică

— Ai fost atentă la explicații? — o întrebă mamă-sa. Floarea, să nu mă mai faci de rușine.

Floarea și-a privit o clipă mama, dar cu atîta nepăsare, de parcă ar fi vrut să-i răspundă:

— Nu mă mai bate la cap.

Aș vrea să mă fi înșelat, aș vrea ca mama aceasta să aibă un copil cu voință, un copil bun, care să lupte și să izbutească în viață.

Da poate m-am înșelat, poate că Floarea a vrut să-și plece ochii în pămînt la ultimele vorbe ale mamei, dar i-a fost rușine de mine, o străină.

Floarea oare să nu ai tu pic de voință, ai uitat că ai purtat și tu cravata roșie, ai uitat că ai jurat atunci să fii o elevă sîrguincioasă, să fii de folos patriei? Amintește-ți Floarea, și oricînd vei simți că te părăsește voința, să repeți cuvintele mamei tale: „Floarea, să nu mă mai faci de rîs!"

Elena DRAGOȘ

A sosit bogata toamnă

Intîmplări neobișnuite

Sînt cunoscute încă dintr-un trecut istoric foarte îndepărtat cazuri în care copiii au fost hrăniți și crescuți de animale. Acest lucru s-a oglindit în mitologia grecilor și romanilor, în legendele vechi ale arabilor și perșilor. Chiar și în zilele noastre pot fi auzite, printre polinezieni și indieni, povești interesante despre copii crescuți în junglă de către fiare. Dar toate aceste povești și legende, care par la prima vedere din domeniul fantasticului, au totuși la bază un adevăr.

In anul 1940 a apărut în Anglia un volum științific bine documentat, în care erau prezentate 19 cazuri de copii crescuți de fiare sălbatice. Din datele publicate reiese că, de cele mai multe ori, lupii au fost aceia care i-au crescut pe copii. Două din aceste cazuri au fost semnalate în Europa și 12 în India. Dar nici urșii nu s-au lăsat mai prejos. Au crescut și ei patru copii din India și Lituania. O curiozitate și mai mare o constituie însă un copil din India, crescut de un leopard. Lucrurile s-au întîmplat în anul 1920... Locuitorii unui sat din munții Cașara au omorît într-o zi în bîrlogul lor doi pui de leopard. Mama puilor a umblat mult timp după aceea urlînd în jurul satului. Intr-o zi, un țăran a plecat la cîmp împreună cu copilul său în vîrstă de doi ani. El și-a lăsat copilul să se joace în apropierea locului unde lucra La un moment dat, el a auzit copilul țipînd și, întorcîndu-și privirile a văzut cum un leopard se depărta cu micuțul în gură. La strigătele tatălui, s-au adunat oameni care au pornit în căutarea nefericitului copil Totul a fost însă zadarnic Copilul n-a mai putut fi găsit.

După trei ani, în apropierea aceluiași sat a fost omorît un leopard. Cînd vînătorii au pătruns în bîrlogul său, au găsit acolo, spre marea lor surprindere, doi pui de leopard și un băiețaș. La vederea oamenilor, atît puii cît și copilul au început să mîrîie. Băiatul avea aproape 5 ani și n-a putut fi scos de acolo decît cu mare greutate, deoarece mușca și se zbătea. Părinții și-au recunoscut copilul pierdut și l-au luat acasă.

De cîteva ori băiatul a fugit înapoi în junglă și cu mare greutate a putut fi regăsit. Peste trei ani el a orbit, dar recunoștea foarte bine lucrurile și oamenii după miros.

Cu 36 de ani în urmă, preotul Sing din India a descoperit într-o haită de lupi două fetițe. Una avea aproape doi ani, iar cealaltă 7—8 ani. Fetița cea mică a murit în scurt timp, iar cea mare, căreia i s-a dat numele de Camala, a trăit pînă la 17 ani.

La început Camala umbla numai în patru labe, se ascundea de lumina zilei și mînca doar carnea crudă care i se punea jos. Cu toate eforturile depuse de educatori, procesul de „umanizare" al fetei mergea foarte încet. Abia peste trei ani ea a reușit să se țină pe picioare și să înțeleagă întrebările care i se puneau Peste șapte ani ea cunoștea 45 de cuvinte, căuta societatea oamenilor, mînca și bea din pahar, dar prefera totuși să fugă în patru labe.

In anul 1955, tot în India, a fost descoperit un alt copil, de 9 ani, crescut de lupi, care umbla numai în patru labe și nu știa să vorbească. El a fost trimis la spital și pus sub îngrijirea medicilor. După o cicatrice ce-o avea pe frunte copilul a fost recunoscut de tatăl său, care a declarat că lupii i-l furaseră cu opt ani în urmă.

Toți copiii care au fost găsiți printre fiare aveau între doi și zece ani. Ei nu știau să vorbească, umblau în patru labe, mîncau carne crudă și nu aveau desvoltat intelectul. Aproape toți au murit în scurt timp după ce-au fost descoperiți. Copiii crescuți de animale confirmă încă o dată marea importanță pe care o are în viața omului mediul înconjurător și colectivul. Graiul și rațiunea n-au fost date omului de către vreo divinitate. Ele se dezvoltă la copii sub influența vieții sociale, și a muncii în colectiv. Pentru ca omul să devină om, el are nevoie de muncă și de societate omenească.

I., FETOV

Mihai Negulescu

FLORIN

Vino, puiule-n grădină,
Te așteaptă pe alei
Liliacul de lumină
Și-ai zambilelor cercei.

M-a rugat o chiparoasă
Și-o crăiță m-a rugat,
In cetatea lor frumoasă,
Să te chem neapărat.

Că din toamnă pîn-acuma
Prietene, nedespărțit
Sub zăpezile ca spuma
Ele mult te-au mai dorit

Le mai știi? Cu supărare
Mă mustram adeseori.
Fiindcă nu eram în stare
Să te aflu dintre flori.

Tu mărunt, mărunte ele,
— Și frumoși, și purpurii —
Trudă mare minții mele;
Flori... Florin... Cum să mai știi?

...Vino iarăși în grădină
Te așteaptă pe alei
Liliacul de lumină
Și-ai zambilelor cercei

JOCUL

Cu privirile-ncruntate
Pe sub coiful de ziar,
Micul rigă legendar
Nu atacă de la spate.

Bărbătos, în glas subțire,
Dă porunci la miei și vrăbii,
Cu port-hartu-n cumpănire
Și nuiele-albe săbii

Dacă-i spui, așa, deodată,
Că în mînă doar de formă
Poartă scut și poartă spadă
Sau te legi de uniformă.

Cu privirile-ncruntate
Pe sub coiful de ziar,
Micul rigă legendar
Trage spada... și te bate.

BARCA

Fă-te barcă, lună bună.
Fă-te barcă, lună.
Cînd stă gata în lagună,
Soarele s-apună.

Pune-ți proră de cleștar,
Vîsle de rogoz,
Și desfă-ți în valuri, rar,
Palidele-ți cozi.

Lasă, lună, barca ta
Pîn' la mal să vină,
Cu un nufăr alb în ea,
Nufăr de lumină...

Prora mică, de un ceas,
Bate unda lin
— In zadar aștepți: acas'
Doarme-acum Florin!

Vărgatu

(continuare din nr. trecut)

Vasile Bîrgăoanu

— Ești nebun? — îmi șuieră unul la ureche. Cînd o simți primejdia, îți mușcă vaca, prostule! Lasă-l să se sature și l-om mirui noi pe urmă.

N-am avut încotro și am rămas pe loc, dar ochii mi-erau atrași într-acolo ca de un magnet. Pe măsură ce sugea, corpul șarpelui se tot umfla mereu. In sfîrșit, se desprinse de uger, se tîrî anevoie pe o piatră mai lată și rămase să se prăjească la soare. Dumana mai stătu locului cîtva timp, apoi porni și ea să pască.

Abia ne revenisem din înmărmurire. Căutam acum niște toiege, cu care să răsplătim cu vîrf și îndesat nelegiuirile vărgatului, cînd unuia dintre noi îi dădu prin gînd să-l prindem de viu. Am căzut cu toții de aceeași părere. Cu securea, am tăiat o tulpină lungă de alun, am despicat-o la un capăt, iar în despicătură am pus un căluș legat cu o sfoară. Ne-am apropiat apoi încet de șarpe, i-am pus crăcana deasupra capului și am tras de sfoară. Prins în capcană, șarpele începu să se zvîrcolească ca pe jăratic. L-am legat apoi cu sfoară ca pe un pachet, iar seara îl duceam acasă agățat de vîrful unui băț. Nu mi-a fost însă dat să-i plătesc nelegiuitului toate necazurile pe care le-a făcut, întrucît tovarășul profesor de științe naturale a cerut să-l ducem la colțul nostru viu. Acum tot acolo se află. Și, zău, îmi vine să cred ca-i cel mai deștept șarpe din lume.

Noaptea se lăsase tăcută, tulburătoare. O boare de vînt, venită din cetinile brazilor, clătina încetinel spuza de deasupra jăraticului. Ne-am ridicat și am pornit-o în liniște spre dormitoare.

★

Atît de mult m-a impresionat povestirea băiatului moldovean, încît o lună mai tîrziu am pornit-o cu trenul spre satul lui de baștină. Țineam neapărat să văd cu ochii mei pe „cel mai deștept șarpe din lume". Stătusem între timp de vorbă cu o mulțime de păstori, care mă asigurară că tot ceea ce a povestit băiatul se poate să fie foarte adevărat, întrucît este știut că șerpilor le place foarte mult laptele dulce. Liniștit în această privință, mă duceam acum să văd ce isprăvi o mai fi făcînd Vărgatu de cînd se află la colțul viu.

Cu băiatul m-am găsit repede și a fost nespus de fericit c-am venit să le vizitez colțul viu. M-a condus într-o cămăruță joasă, doar cu un singur geam, așezată la un colț al școlii. Pe un perete al camerei se aflau așezate mai multe colivii cu tot felul de păsări mici. Dedesupt, lădițe cu plante. Intr-un colț, o familie de arici.

Spre mijlocul camerei, pornind dinspre peretele opus așezată pe un postament de lemn, se găsea o cutie lungă de sticlă. In capătul dinspre perete al cutiei se afla un morman de pietre de forma unei căciuli ciobănești. Pietrele erau acoperite cu mușchi și ierburi pitice, iar de undeva un robinet ascuns picura din cînd în cînd. In fața mormanului se afla un fel de pajiște făcută din brazde subțiri de iarbă. In această parte, cutia avea tot felul de instalații: beculețe mici colorate, o sonerie, o cutiuță cu trei cartoane, un căpăcel de tablă plin cu apă.

— Asta-i palatul Vărgatului, mă informă băiatul, după ce mă lăsase să mă obișnuiesc cu camera. Acuma el e în peșteră, sub pietre. Numai după ce mănîncă stă deasupra. Ca să aibă soare, i-am pus — după cum vedeți — o oglindă în geam, care să îndrepte razele înspre el.

In clipa aceea, pe ușa camerei intră un băiat cu o sticlă de lapte într-o mînă.

— Iată, a sosit și masa! mă lămuri „ghidul". Acum o să-l vedeți pe Vărgatu.

Băiatul cu sticla se apropie de „palatul" șarpelui și apăsă pe butonul unei sonerii. O clipă mai tîrziu văzui ivindu-se dintre pietre, mai întîi capul, apoi corpul șarpelui. Vărgatu arăta exact așa cum ni-l descrisese băiatul: negru, cu dungi albe și mult mai lung decît un șarpe de casă.

Șarpele se tîrî încet pînă lîngă cutia cu cele trei cartonașe. Le mirosi pe rînd, apoi apăsă ușurel cu capul pe unul din ele. In clipa aceea se aprinse un beculeț galben.

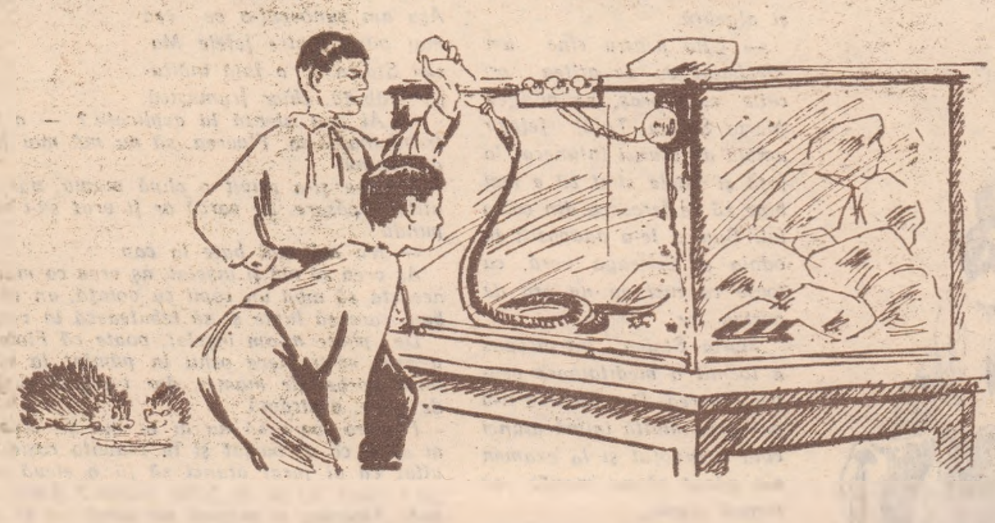
— Vedeți? — reluă „ghidul". Vărgatu vrea lapte! Cartonașele acelea sînt lista lui de bucate.

Cum însă eu m-am arătat grozav de uimit la cele văzute, băiatul s-a apucat să-mi explice pe îndelete. Profesorul lor de naturale le-a vorbit odată despre reflexele condiționate, apoi i-a învățat cum să le formeze la diverse animale. Cînd Vărgatu a venit la colțul viu, băieții și-au pus neapărat în gînd să formeze la el „deprinderi civilizate". Așa l-au învățat să mănînce la ore fixe și numai după ce sună soneria. Apoi i-au pus mîncarea pe niște cartonașe, cîte unul pentru fiecare fel de mîncare. Șarpele s-a obișnuit într-atîta cu cartonașele, încît acuma nu-și începe niciodată masa pînă nu trece pe la ele. Cartonașele însă, la cea mai mică apăsare, fac contactul unor fire electrice. Așa se aprind beculețele acelea colorate, fiecare culoare corespunzînd unui anumit fel de mîncare: pentru lapte — galben, pentru carne de broască — roșu, iar pentru musculițe — verde.

— Bine, am întrebat eu, dar de unde ați știut voi că astăzi șarpele o să dorească lapte? Văd că nu i-ați mai adus nimic altceva.

— Păi și asta e tot un reflex — mi se răspunse. Intr-o zi i-am dat lapte, în alta muște, apoi broaște. Ordinea asta am respectat-o tot timpul de cînd e aici. Acum s-a obișnuit și el cu ea.

Cît timp mi s-au dat explicațiile acestea n-am mai fost atent la ceea ce făcea băiatul cu sticluța de lapte. Cînd m-am întors, am rămas înmărmurit. Băiatul pusese la gîtul sticlei un biberon și acum șarpele sugea din el, liniștit, cu înghițituri dese, mărunte.

— I-am păstrat obiceiul suptului, îmi răspunse băiatul. Dacă-i place așa, așa să rămînă.

...Un an a trecut de atunci și uite că și acum mai am în fața imaginea șarpelui înălțat sugînd în liniște din biberon. Așa ceva nu mai văzusem niciodată în viața mea.

— Sfîrșit —

Sport

Mari întreceri la București

Bucureștiul nostru este bine cunoscut sportivilor din străinătate. Marile întreceri internaționale pe care le găzduiește în fiecare an „Cetatea lui Bucur" i-au adus renume.

Prețuirea ce o are în lumea sportivă de peste hotare Capitala noastră este dovedită cu prisosință de numărul record al țărilor participante la ediția a IX-a a campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R.

22 de țări au anunțat că doresc să-și trimită la București atleți de frunte — mulți cu renume mondial, pentru ca laolaltă cu atleții romîni să-și măsoare forțele la această competiție intrată în tradiția celor mai însemnate concursuri atletice continentale.

N-au fost organizate în Europa pînă acum multe competiții de însemnătatea și amploarea celei care va începe sîmbătă 15 septembrie pe frumosul Stadion din Dealul Spirii, iar specialiștii atletismului socotesc că această întrecere este cum nu se poate mai bine venită pentru verificarea pregătirilor în vederea olimpiadei de la Melbourne.

Am ajuns să ne cunoaștem bine cititorii ziarului nostru astfel încît acum ne-a devenit știută pasiunea pentru sport pe care o au cei mai mulți dintre ei.

Nu se poate așa dar, dragi prieteni, ca interesul mare pe care îl aveți voi pentru sport să nu vă fi făcut să aflați o mulțime de amănunte despre concurenții ce se vor înfrunta sîmbătă, duminică și luni pe Stadionul Republicii.

Desigur nu mai constituie un „secret" la această oră faptul că vom vedea la București pe cel mai bun aruncător de ciocan din lume, sovieticul Krivonosov; pe „săgeata neagră" Willie Williams, noul recordmen mondial la 100 m. plat; pe vestita atletă poloneză Elisabeta Dunska sau pe campioana mondială la săritură în înălțime fete, Iolanda Balaș.

Fără îndoială că nu v-au scăpat nici amănunte despre aruncătorul de suliță Sidlo, despre renumiții atleți maghiari, Iharos, Roszovolgi, despre săritorul în înălțime suedez Nillson sau despre vestiții alergători sovietici pe 400 metri garduri Litnev și Iubin.

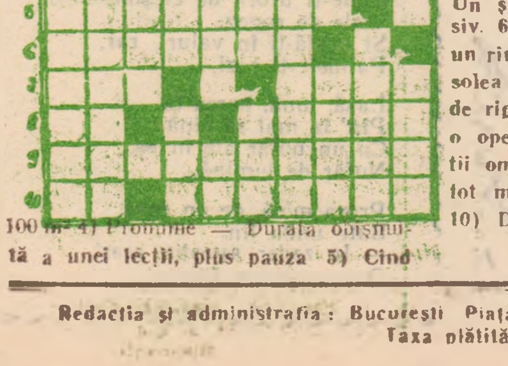
Da, vor fi mulți atleți cu faimă mondială la cea de a IX-a ediție a campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R. Tocmai de aceea întrecerea aceasta va fi și deosebit de frumoasă.

Jocuri DISTRACTIVE

Incepe școala

ORIZONTAL:

1) Aci s-au făcut inscrierile pentru noul an școlar (pl.) 2) Materie de studiu (știința numerelor). 3) A pasea din alfabetul muzicii — Cărbune pentru creioanele mecanice — 100 m. 4) Pronume — Durata obișnuită a unei lecții, plus pauza 5) Cînd nu ești atent și îți faci lecțiile în fugă. 6) Țara noastră, despre a cărei așezare învățăm la ora de geografie. 7) A iubi, pe latinește — Haină de blană fără mîneci. 8) A exista — Lipește metalele. 9) Ți le dă știința de carte. 10) Comparativ — Iși înscriu copiii la școală.

VERTICAL:

1) Scriere corectă și frumoasă. 2) Verb pe ogoare — Limba ce-o vorbim. 3) Simbolul chimic al nichelului — Lucrare dată la școală pentru acasă. 4) Clubul Tinerilor Marinari — Notă muzicală sau conjuncție — Dacă nu-l ai, e vai de picioare! 5) Un școlar silitor. — Pronume posesiv. 6) Codași la învățătură — Omit un rînd la citit. 7) O are acul sau fasolea — Care nu scot o vorbă. 8) Vîrf de riglă — Animale cu lînă — Fac o operațiune aritmetică. 9) Cel dintîi om zburător — Il practică astăzi tot mai mult elevii tuturor școlilor. 10) Din nou — Suprafețe.

Marcel RANTZER

Jocul vocalelor

Acest joc distractiv, care o să vă pună la încercare cunoștințele de limbă, îl puteți organiza în cadrul grupei sau detașamentului. Fiecare participant își va pregăti o coală de hîrtie și un creion. După aceasta, toți jucătorii vor căuta să facă o listă cu substantive comune în care, în total, litera „a" să se repete de 50 de ori. In cuvintele scrise nu se admit alte vocale în afară de „a". De asemeni substantivele proprii (nume de rîuri, orașe etc., sînt excluse din joc).

Va fi declarat cîștigător acel participant, care va întocmi o listă cu cele mai puține substantive, în care totuși vocala „a" să se repete de 50 de ori. De aceea, căutați să alegeți cuvinte de felul celor enumerate mai jos, în care litera „a" se întîlnește de mai multe ori: paravan, amalgam, caravana, etc.

O problemă de schimb

Schimbînd șapte lei în monede de cîte 5 și 10 bani, am primit în total 111 monede. Cîte monede au fost de fiecare fel?

Șaradă

Partea-ntîia ca și a doua;
Partea-a doua ca și-a-ntîia.
Partea-ntîi plus partea-a doua
Ca și-a-ntîia, ca și-a doua.

II

Lucrul este obișnuit:
Mersul vieții îndrumează;
Orice copil și l-a dorit.
Cu el lumea se-orientează

O problemă de cifre

In acest pătrat (cu cifre de la 1 pînă la 25) se vor schimba patru cifre în așa fel, încît după aceea să se poată obține, prin adunare, atît vertical cît și orizontal, suma 65.

6	5	23	16	14
21	19	12	11	3
15	8	1	24	17
4	22	20	13	7
18	10	9	2	25

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100 114 Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.